

DRACUSA

100 sách lọt vào danh sách
Những cuốn sách Thiếu nhi
hay nhất do
New York Times
lựa chọn

Cuộc phiêu lưu trong thế giới kỳ bí
và hấp dẫn lạ lùng của những người hút mực

Ngộ độc sách

Éric Sanvoisin

Minh họa: Martin Matje

TẬP 5

KIDS
ALPHA

HOA MIỆT HẢI TRẦN HẢI

Ngộ Độc Sách
(Series Dracusa Tập 5)

Eric Sanvoisin

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[NGỘ ĐỘC SÁCH](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

Chương một

Tội nghiệp Carmilla

TÔI như đang mơ một giấc mơ kỳ lạ: một người lạ mặt bỗng đâu đột nhập vào hiệu sách của bố tôi và hút một cuốn sách đến trắng trơn. Sững sốt về hành động kỳ quái ấy, tôi âm thầm theo chân ông ta tới tận nghĩa địa. Tại đó, ông ta đã ngoạm vào cánh tay tôi và để lại một cái tên: Dracula. Ông ta là một con ma cà rồng già nua bị dị ứng với máu. Chính do ông ta mà tôi bắt đầu tập tọe uống sách bằng ống hút và may mắn gặp được Carmilla, cháu gái ông. Hai chúng tôi đã sáng chế ống hút đôi để tha hồ cùng nhau nhấm nháp những cuốn sách bé bỏng và biến chúng thành những trang giấy trắng...

Nhưng chuyện đó không phải là một giấc mơ mà là sự thật. Tôi là một kẻ hút mực chính hiệu.

Một buổi sáng, khi tôi thức dậy, cơn ác mộng tồi tệ vẫn tiếp diễn bởi người bạn yêu dấu của tôi không đứng lên nổi.

- Odilon! Carmilla rên lên.

Nỗi lo âu làm lòng tôi nghẹn lại.

- Ôi Carmilla, trông cậu yếu quá!

Cô bé thở dài thườn thượt. Cô nằm ẹp trong chiếc quan tài đôi của chúng tôi, gần như bất động, đôi má xám ngắt còn mắt thì nhắm nghiền.

Tôi cuống lên, hốt hoảng gọi bác Dracusa. Duy chỉ mình bác là có thể khiến tôi yên lòng. Chứ tôi có biết gì về các căn bệnh mà người hút mực có nguy cơ mắc phải đâu. Có khi nào ta nuốt luôn cả giấy vì lỡ uống sách quá mạnh không? Hay mực in quá mới của một cuốn sách có khiến ta đau bụng không? Dùng một ống hút bắn thì có hại gì không?

- Thế nào rồi hả bác? Carmilla bị làm sao ạ?

Bác Dracusa khám đi khám lại cho cô cháu gái rồi mới trả lời tôi.

- Ta chịu thôi, Odilon ạ. Nhưng xem ra bệnh của con bé nặng đấy.

Tôi vội vàng chìa một cuốn sách và một ống hút cho Carmilla để cô bé có thể uống vài từ. Thế nhưng cô bé đẩy cuốn sách ra mà không buồn mở.

- Tớ chẳng thể hút nổi cái gì đâu. Carmilla ào ào.

Cô bé chẳng còn chút sức lực nào. Tôi lo sốt vó.

- Phải gọi bác sĩ ngay thôi, bác Dracusa ạ.

Bác Dracusa húng hắng ho, lúng túng.

- Ngặt một nỗi là ở Dracuvilla - Thành phố hút mực không có bác sĩ. Chúng ta có mấy khi đau ốm đâu.

- Thế thì phải mời một bác sĩ ở bên ngoài!

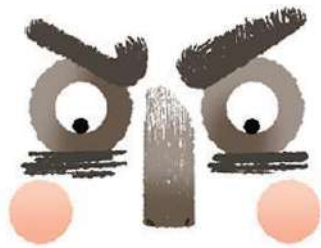
- Như thế nguy hiểm lắm, Odilon. Không ai được phép biết sự tồn tại của chúng ta.

- Chúng ta sẽ lấy khăn bịt mắt ông bác sĩ lại, rồi bắt cóc ông ta đi. Mà ông ta có kể lẽ điều gì thì cũng chẳng ai tin đâu. Làm gì có bằng chứng kia chứ!

Chương hai

Lạ chưa này...

VỊ BÁC SĨ nhất định không chịu đi theo bác cháu tôi. Đành phải hù dọa ông ta một mẻ vậy. Nhìn thấy bác Dracusa bay là là cách mặt đất một mét với cặp mắt đen ngòm chớp lia lịa và hàm răng nhọn hoắt, ông bác sĩ cứ gọi là sợ chết khiếp.

Và ông ta còn phải chịu đựng nỗi khốn khổ của mình cho đến khi tới Dracuvilla nằm sâu trong những tầng hầm của Thư viện Thế giới. Khăn che mắt và giẻ bịt miệng vừa được tháo ra, ông bác sĩ đã la lối om sòm.

- Các người thật vô liêm sỉ!

Nhưng ông ta dịu giọng ngay khi trông thấy Carmilla.

- Ca này thú vị đây...

Ông ta bước lại gần và chăm chú ngắm nghía cô bé.

- Ồ xem nào, da xám, mắt vàng, hơi thở yếu...

Rồi với lấy chiếc ống nghe to tổ chảng của mình, ông bác sĩ bắt đầu khám bệnh cho Carmilla.

- Phổi không sao cả. Sao lạ vậy nhỉ... Màng nhĩ cũng bình thường. Thật chẳng hiểu ra sao nữa. Ông có cái thìa nhỏ nào không?

Nghe thế bác Dracula mắt chữ O mồm chữ A. Dường như bác đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Ông đang định bảo tôi đưa cho ông cái thìa nhỏ để nhấm nháp đũa cháu gái của tôi sao? Giống như món trứng chần ấy hả?

- Đây không phải là lúc đùa, ông không thấy là tôi đang làm việc sao? Tôi chỉ muốn kiểm tra cuống họng cô bé thế nào thôi.

- À, ra vậy. Nhưng tiếc là, chúng tôi không có thứ đó. Một chiếc ống hút thì còn có thể...

- Thôi được, tôi sẽ tự xoay xử vậy.

Ông bác sĩ lôi từ trong cặp ra thứ gì đó trông giống như một chiếc thìa bằng băng...

- Lưỡi và răng trông lạ quá nhỉ! Ồ, lạ chưa này... cổ họng cô bé trống rỗng.

Sau đó ông ta quàng quanh tay Carmilla một chiếc vòng lớn và bơm phồng nó lên.

- Huyết áp thấp, rất thấp. Lao lực. Mệt mỏi. Lý do là như vậy đấy!

- Thế ạ? Vậy ta phải làm gì để Carmilla có thể đứng dậy được hả bác? Lòng khắp khởi hy vọng, tôi hỏi luôn.

Ông bác sĩ xoa tay hoan hỉ.

- Đơn giản cực kỳ. Cô bé chỉ cần được nghỉ ngơi và hít thở bầu không khí trong lành của vùng núi!

Đó là lý do khiến Carmilla cùng tôi đã lên một chuyến tàu khởi hành về vùng núi quê hương cô! Bố mẹ Camilla sống trong một ngôi làng hẻo lánh tí trên núi cao. Cho đến giờ, tôi vẫn chưa gặp họ. Cuối cùng thì dịp ấy cũng đến...

Chương ba

Ở nhà bố mẹ vợ

LÚC con tàu chậm chậm tiến vào ga, tôi nghe trống ngực đập thình thịch. Chỉ lo mình sẽ làm gì phật ý bố mẹ vợ tương lai.

Trên sân ga, họ đang đứng đợi chúng tôi, miệng cười tươi tắn. Vậy mà tôi đã mất công lo lắng cơ đấy. Họ thậm chí còn chẳng trông thấy cái thằng tôi, mà chỉ chăm chăm dán mắt vào cô con gái đã một năm rồi chưa gặp lại.

- Tội nghiệp con gái bé bỏng của mẹ, trông con xanh xao quá, như tàu lá vậy! Bác Sylvania, mẹ của Carmilla, tá hỏa.

Chuyến đi quả là quá sức với Camilla, cô bé thiếp đi ngay tắp lự khi vừa đặt chân đến nhà, bỏ tôi một mình với bố mẹ cô.

- Thế nào, cháu có vui vì trở thành người hút mực không? Bác Vlad, bố Carmilla bắt chuyện với tôi.

- Cháu vui lắm ạ. Thật ra thì cháu không thích đọc sách cho lắm, nhưng uống sách thì đúng là hết sảy ạ!

- Thế đầu đuôi câu chuyện ra sao ?

- Dạ, chuyện là một hôm, cháu bắt quả tang bác Dracusa... Cuối cùng, bác ấy đã cho cháu cảm giác thèm mực. Rồi Carmilla đến học cùng trường với cháu và cháu đã phải lòng bạn ấy ạ.

- Tội nghiệp con gái tôi, nó ốm yếu quá. Bác Sylvania thờ dài.
- Suýt chút nữa tôi đã không nhận ra nó...
- Về nhà với các bác rồi, Carmilla thế nào cũng sẽ khỏe lên ngay thôi ạ. -
Tôi trịnh trọng khẳng định để khích lệ tinh thần cho họ.

Trong khi người yêu thương của tôi đang ngủ mê mịch, bố mẹ cô bé mời tôi uống chung một cuốn sách, cuốn sách kể chuyện một con ma bị cầm tù bởi một lời nguyền khủng khiếp. Tôi hóa thân thành con ma đó trong suốt thời gian tôi uống câu chuyện thật hay nhưng cũng thật buồn đó. Tuy nhiên, đầu óc tôi chỉ miên man nghĩ đến Carmilla và căn bệnh đang làm cô bé héo hon.

Chương bốn

Carmilla bị dị ứng

CHÚNG TÔI dắt Carmilla đi dạo qua những mỏm núi đá và đường mòn. Cùng nhau bay trên thung lũng, chúng tôi đến sát bên một chiếc cáp treo. Cô bé được đưa đến ngồi trên một chiếc ghế dài, trong nắng, trước mắt là ngút ngàn những dãy núi quanh năm tuyết phủ, nhấp nhô, trùng điệp. Tôi đã bỏ công tìm cho cô những cuốn truyện nhẹ nhàng và hài hước. Nhưng Carmilla vẫn chưa thể đoái hoài đến chúng, cô thậm chí còn không hút nổi một chữ nào.

Tôi thất vọng quá. Tình trạng của Carmilla ngày càng tồi tệ. Bố mẹ cô bé cũng bất lực. Ngay cả không khí núi rừng cũng chẳng có ích gì cho Carmilla bé bỏng.

Thế là hai đứa chúng tôi cùng hai bác Vlad và Sylvania đành lên tàu trở về Dracuvilla, nơi bác Dracusa đang ngóng đợi chúng tôi. Gặp lại bác, tôi như được an ủi phần nào.

Chỉ cần liếc qua là bác Dracusa đã nhận thấy tình trạng của cô cháu gái không cải thiện được chút nào.

Trong lúc bác Dracusa cùng bố mẹ Carmilla bàn bạc tìm giải pháp, tôi lặng lẽ ngắm nhìn Carmilla. Cô bé dường như không tài nào thoát ra khỏi giấc

ngủ mê mệt. Cô gầy tọp đi.

Cuối cùng, mấy người lớn cũng đến tìm tôi. Hốc hác, mệt mỏi, nhưng họ đã tìm ra giải pháp. Đi sát ngay sau họ là một người đàn ông nhỏ thó với đôi mắt kính tròn xoe và bộ râu bạc trắng.

- Chúng ta đoán là Carmilla bị đau đầu. Bác Dracusa giải thích với tôi. Và ở đây có một người hút mực là bác sĩ thần kinh, ông ấy có thể giúp gì đó cho con bé...

- Bác sĩ gì cơ ạ?

- **BÁC-SĨ-THẦN-KINH**. Bác Sylvania nói rành rọt. Đó là bác sĩ chuyên chữa bệnh về thần kinh.

Người đàn ông lạ mặt tiến lên trước.

- Xin chào. Tên tôi là Freudkenstein!

Ông ta đi vòng quanh Carmilla và chăm chú quan sát mà không chạm vào người cô bé.

- Theo tôi suy đoán, bệnh nhân đã uống phải một cuốn sách mà bệnh nhân không tiêu hóa được và chính nó đã khiến bệnh nhân bị ngộ độc. Phải tìm xem đó là cuốn sách nào và tại sao lại như vậy.

- Nếu đó chỉ là vấn đề về tiêu hóa thì...

- Không, còn tồi tệ hơn thế rất nhiều. Những câu chuyện chúng ta uống trước hết sẽ đi qua não, sau đó mới tới dạ dày. Tôi cho là có điều gì đó đã làm thần kinh của Carmilla bị sốc nặng.

Bác sĩ Freudkenstein thuyết phục chúng tôi xối tung mọi góc ngách trong phòng của Carmilla. Và chính tôi đã phát hiện ra cuốn sách cần tìm kiếm: một câu chuyện về ma cà rồng, đã bị uống hết một nửa, có tên là Kẻ hút máu... Truyện đó viết về lão bá tước Dracula, một kẻ gớm ghiếc chuyên đi cắn người và hút máu họ để sống. Rồi cuối cùng, hắn giết chết và biến họ thành ma cà rồng.

- Nguyên do của mọi chuyện là đây. Ông bác sĩ thần kinh kết luận.

- Cháu không hiểu. Tôi lên tiếng. Chúng ta là những người hút mực, chứ có phải ma cà rồng đâu! Chúng ta không hề làm đau ai cả.

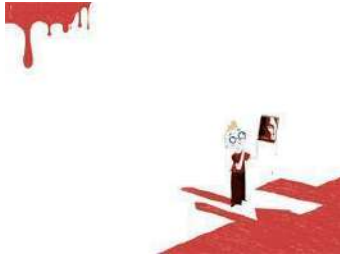
- Bây giờ thì đúng là như thế. Nhưng trước kia, chúng ta cũng đã từng uống máu. Carmilla đã phát hiện ra chuyện bố mẹ và bác của cô bé có thời là những con ma cà rồng khát máu ghê rợn. Và điều đó khiến cô bé bị sốc.

- Nhưng những chuyện đó đã xảy ra từ đời nào đời nào rồi. Bác Dracula đã thay đổi. Đến một con ruồi bác ấy còn không nỡ làm đau nữa là.

- Đây chính là điều cháu phải giải thích cho Carmilla.

- Tại sao lại là cháu? Cháu có phải là BÁC SĨ THẦN KINH đâu!

- Không sao cả. Điều duy nhất quan trọng là chính cháu là người cô bé yêu quý nhất trên thế gian này.

Chương năm

Kẻ hút máu

BÁC SĨ Freudkenstein quả là gan cóc tía. Ông để tôi đơn thương độc mã đương đầu với căn bệnh của Carmilla.

Phải nói thế nào với cô bé đây? Cô bé cứ ngủ li bì!

Vừa vuốt ve trán và đôi má Carmilla, tôi vừa thì thầm vào tai cô những lời nhẹ nhàng và ngọt ngào.

- Carmilla yêu dấu, hãy mở mắt ra nào, và lắng tai nghe nhé, tớ có nhiều điều rất quan trọng muốn nói với cậu đây. Thứ nhất: Tớ yêu cậu. Thứ hai: Tớ yêu cậu. Thứ ba: Tớ yêu cậu. Và thứ tư: Cuốn sách nói về bá tước Dracula và đám bạn hút máu của lão ta, mà cậu đã uống ấy, không liên quan gì tới chúng ta cả. Những người hút mực đã không còn hút máu từ lâu ời là lâu rồi. Và nếu như trước kia, bác Dracusa, mẹ cậu và bố cậu đã từng cắn người, thì cũng là vì họ buộc phải làm thế để tồn tại. Hãy tha thứ cho họ, bởi họ đã thay đổi rồi.

Carmilla vẫn lặng thinh, bị cầm tù trong giấc ngủ. Nhưng tôi chắc chắn rằng cô bé đang lắng nghe tôi.

Để hiểu được cảm giác mà Carmilla tội nghiệp đã trải qua, tôi bèn tự dẫn thân vào những chương cuối cùng của cuốn Kẻ hút máu. Và tôi phát buồn nôn với những cảnh miêu tả các bữa tiệc rợn người của Dracula.

Tôi thực sự bàng hoàng. Từ lúc tập tọe hút mực đến nay, tôi đâu có ngờ rằng những cuốn sách bé bỏng cũng có thể làm ta bị ồm cơ chứ. Tôi cứ tưởng sách chỉ đem lại niềm vui. Đúng là bé cái lắm. Cũng có những cuốn sách “uống người”.

Bằng chứng rõ ràng rành rành là Carmilla đã bị ồm chỉ vì cái cuốn Kẻ hút máu ấy. Tôi nhất quyết phải nhanh chóng lấy lại hứng thú với sách cho cô bé yêu quý của tôi. Và vì cô bé không muốn uống chúng nữa, nên tôi quyết định sẽ đọc to cho cô nghe... Dù tôi có ghét đọc sách đến xúc đất đổ đi!

Chương sáu

Cô bé uống tranh vẽ

BAN ĐẦU, tôi chỉ chọn những cuốn sách nhẹ nhàng dành cho thiếu nhi. Tôi đọc cho Carmilla nghe một, hai, rồi đến mười cuốn. Tôi để ý thấy mi mắt cô bé động đậy. Thi thoảng, cô thở gấp hơn. Chứng tỏ Carmilla có lắng nghe tôi và cô bé thích những câu chuyện tôi kể. Và rồi Carmilla đã hé được một mắt...

Vì vẫn còn yếu nên cô bé nhắm ngay mắt lại. Nhưng Carmilla đã dũng cảm bắt đầu lại và lần này thì cô cố gắng mở được cả hai mắt và giữ như thế được lâu hơn một chút.

Cứ thế, tôi khắc khoải chờ đợi giây phút cô bé của tôi mở hẳn cả hai mắt và nơm nớp lo rằng điều đó sẽ không xảy ra. Thế là tôi cứ đọc, cuống quýt đọc, đọc mãi, đọc mãi...

“Bố tôi là chủ một hiệu sách. Ông mê sách cứ gọi là như điên. Ông thường đọc nghiền đọc ngẫu. Ông mê sách không bút nào tả nổi. Ông đọc chí sáng tận tối, có khi còn thâu đêm nữa”.

Khi Carmilla tỉnh hẳn, tôi chỉ cho cô bé xem các hình vẽ. Cứ thế, chúng tôi cùng nhau ngắm nghía chúng. Mắt cô sáng long lanh. Đến cuối ngày thứ ba, tôi bảo Carmilla:

- Nếu vẫn không thể nuốt được các câu chữ thì cậu hãy thử uống hình vẽ xem sao...

Tôi đã chuẩn bị sẵn cho cô một chiếc ống hút, nhưng Carmilla chẳng mấy may tỏ ý muốn dùng đến nó.

- Ngay bây giờ thì chưa được Odilon ạ. Dạ dày tớ vẫn đang lộn tung phèo hết cả lên.

Cô bé mỉm cười và dáng vẻ mệt mỏi bỗng đâu tan biến.

Những ngày sau đó, Carmilla dần dà tìm lại được niềm vui sống vốn có, nhưng những cơn đói sách thì vẫn bật tằm. Vậy là tôi bắt đầu đọc cho cô nghe những cuốn sách dày hơn một chút, những truyện cổ tích và tiểu thuyết dành cho thiếu nhi. Rồi tôi xoay xở tìm hiểu xem cô bé đã đánh mất niềm say mê với những cuốn sách bé bỏng như thế nào.

- Làm sao cậu lại ốm nặng thế hả Carmilla? Cậu có nhớ được không?

- Tớ nghĩ tớ đã uống phải một cuốn sách không hợp với tuổi mình.

- Lẽ ra chúng mình có thể uống cùng nhau. Có tớ rồi, cậu chẳng có gì phải sợ cả...

- Lúc đó, tớ không biết là nó đã mắc ngang trong họng. Mới cả, dù có yêu cậu thì tớ cũng cần có chút riêng tư và, đôi khi, cần được uống sách một mình chứ.

- Thế hả. Tôi lấm bầm, hờn mát. Nếu cậu đã nói thế thì...

Tôi ghen phát điên lên. Tôi vốn chỉ muốn Carmilla và tôi không bao giờ xa nhau, dù chỉ là một phút hay thậm chí là một giây.

- Odilon?

- Tớ đây.

- Tớ có câu này muốn hỏi cậu.

- Cậu hỏi đi.

Cô bé tập trung tư tưởng như thể đám từ ngữ không chịu chui ra khỏi miệng cô vậy.

- Có phải những người bị ma cà rồng cắn thì cuối cùng đều chết hết phải không? Vậy còn chúng ta, khi chúng ta uống một cuốn sách, có phải chúng ta cũng đang giết chết câu chuyện trong nó không?

- Cuốn Kẻ hút máu đã gieo vào đầu cậu cái ý nghĩ đó phải không?

Cô bé lí nhí thừa nhận. Tôi hiểu rằng câu trả lời của tôi thật sự rất quan trọng.

Vậy là tôi phải vắt óc suy nghĩ rất lung để tìm ra lời đáp.

- Carmilla, một cuốn sách không phải là một sinh vật. Tôi đáp. Câu chuyện mới là thứ có sức sống. Khi cậu uống nó, nó không chết đi mà ngược lại, nó sẽ tiếp tục sống trong cậu. Câu chuyện ấy sẽ không bao giờ bị xóa nhòa, ngay cả khi các trang giấy của cuốn sách có trở nên trắng trợn đi nữa.

- Cậu có chắc chắn thế không hả Odilon?

- Chắc như đinh đóng cột luôn! Và còn điều này nữa nhé! Thay vì vứt cuốn sách cậu vừa mới uống vào sọt rác, cậu có thể viết lên trên đó như trên một cuốn vở. Thậm chí, cậu còn có thể bắt đầu viết lên đấy một câu chuyện mới để một ngày nào đó, sẽ có người uống nó, và cứ tiếp tục như vậy...

Đôi mắt Carmilla bắt đầu sáng lên như những vầng mặt trời tí hon khiến tôi phải nheo mắt để khỏi bị lóa.

Cô bé hút mực yêu dấu của tôi cắm cái ống hút vào một cuốn sách dành cho thiếu nhi, đó là cuốn đầu tiên tôi đã đọc cho Carmilla nghe. Cô bé bắt đầu hút tranh minh họa, rồi đến vài ba từ chú thích. Đôi má cô ánh lên màu sắc của những bức tranh. Tôi nháy căng lên và ôm choàng lấy cô bé. Cả người cô đang tỏa ra mùi vị của mực tươi và những trang giấy mới.

Chương bảy

Bút chì cho đôi ta...

HÔM NAY, Carmilla đã khởi ồm. Tuy vậy, trận ồm của cô đã làm đảo lộn cuộc sống của chúng tôi. Chúng tôi không còn uống sách bằng cái ống hút đôi nhiều như xưa nữa. Hễ cứ uống xong cuốn nào là Carmilla lại miệt mài lấp đầy những trang giấy trắng. Nhưng cô bé không viết lên đó như tôi đã gợi ý, mà cô vẽ!

Carmilla đã tìm ra niềm say mê mới với những cây bút chì và tranh vẽ. Cô bé không ngừng cho ra đời những nhân vật ngộ nghĩnh cùng những bức tranh phong cảnh. Tôi bỗng nảy ra một ý. Trong khi tôi quan sát các bức tranh của Carmilla, những từ ngữ cứ thế xuất hiện trong tâm trí tôi, rồi lần lượt đến từng câu, từng đoạn. Và khi tôi ghép tất cả chúng lại với nhau, chúng tự biến thành một câu chuyện. Những tác phẩm của chúng tôi khiến hai bác Vlad và Sylvania phục lăn phục lóc. Họ quyết định sẽ không rời xa xứ sở của người hút mực nữa. Bác Dracusa tìm được cho họ một hầm mộ xinh xắn chỉ cách hầm mộ của chúng tôi có vài bước chân.

Lớn lên chúng tôi sẽ làm nghề gì? Với tôi và Carmilla, điều đó rõ như ban ngày: chúng tôi sẽ sáng tác truyện thiếu nhi. Nhưng dứt khoát không phải đợi mãi đến khi chúng tôi lớn lên, mà ngay bây giờ cơ! Và tất nhiên, chúng tôi đã bắt đầu bằng việc kể lại câu chuyện của chính mình.

“Một buổi sáng, khi tôi thức dậy, cơn ác mộng tồi tệ vẫn tiếp diễn bởi người bạn yêu dấu của tôi không đứng lên nổi...”

Bác Dracusa rất đỗi ngạc nhiên với ý tưởng của chúng tôi.

- Bác rất muốn giúp các cháu bằng cách chữa lỗi chính tả.
- Không cần đâu bác ơi. Viết truyện hay thì đâu cần phải là nhà vô địch về chính tả ạ!

Bác bèn bỏ đi, miệng lẩm bẫm:

- Đúng là đồ trẻ con, lỗi chính tả sẽ làm dạ dày cồn cào, còn các lỗi ngữ pháp đặng ngắt như thế mà cũng không biết...

- Lẽ ra cậu không nên nói thế. Carmilla phì cười. Tớ nghĩ cậu đã làm méch lòng bác ấy rồi đấy.
- Ồ, không sao đâu. Tôi thờ dài. Để chuộc lỗi, tớ hứa sẽ viết một câu chuyện có nhan đề Gia vị lỗi chính tả. Cậu có biết ai sẽ là nhân vật chính trong đó không?
- Tớ chịu thôi.
- Tất nhiên là bác Dracusa rồi, còn ai vào đây nữa cơ chứ!!!